

Operator de date cu caracter personal nr. 8470
Dosar nr.

ROMÂNIA
TRIBUNALUL CONSTANTA - SECȚIA I CIVILĂ
INCHEIERE

Ședința publică din data de 22 august 2024

Instanța constituită din:

Președinte:

Asistenți judiciari:

Grefier:

S-a luat în examinare acțiunea civilă formulată de reclamanta în contradictoriu cu pârâtul, cererea de chemare în judecată având ca obiect „anulare act”.

La apelul nominal făcut în ședința publică, a răspuns reclamanta, prin avocat cu împuternicire avocațială la dosar, lipsind pârâtul.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că procedura de citare este legal îndeplinită în conformitate cu dispozițiile art.154 și următoarele Cod procedură civilă, după care:

Instanța, din oficiu, pune în discuție, în temeiul art.2 alin.1 din OUG nr.62/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o dezlegare de principiu asupra chestiunii de drept privind dreptul reclamantei la plata salariului de bază maxim plătit în alte instituții din cadrul Familiei ocupaționale de funcții bugetare „Cultură” conform Cap.II, lit.b din Anexa nr.III a Legii nr.153/2017.

Reclamanta, prin avocat, lasă la aprecierea instanței soluționarea acestui aspect.

Instanța rămâne în pronunțare.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Instanța reține că potrivit art.2 alin.(1) din O.U.G. nr.62/2024: *„Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

Potrivit art.4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Potrivit preambulului O.U.G. nr.62/2024, actul normativ s-a adoptat raportat la *„necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare - care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice -, care își răsfărânge beneficiile atât pe planul înfăptuirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice (...) în*

considerarea rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, (...) constatându-se existența unui fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, având în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu împietzească asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.”

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, instanța apreciază că în concepția O.U.G. nr. 62/2024 condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, sunt diferite de cele prevăzute de art. 519 C.pr.civ.

Astfel, instanța apreciază că singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului: *„completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

Instanța opinează că nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 C.pr.civ., întrucât din preambulul O.U.G. nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analiza chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

În fine, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind exact chestiunile de drept care fac obiectul prezentei cauze.

II. Expunerea succintă a litigiului și a faptelor pertinente:

Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal sub nr.3560/118/2023, reclamanta în contradictoriu cu pârâtul, a formulat cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat: - anularea dispozițiilor nr.75/26.04.2023, nr.76/26.04.2023, nr.96/11.05.2023 și nr.97/11.05.2023 emise de pârâtul ca fiind nelegale printr-o stabilire incorectă a drepturilor salariale; -obligarea pârâtului la plata diferențelor nete dintre salariul de baza reprezentând salariul de baza maxim plătit în cadrul altor instituții din cadrul Familiei ocupaționale de funcții bugetare – Cultură – cap II – Alte Biblioteci lit b – funcții de execuție, cu adăugarea

procentului de 15 % reprezentând sporul de condiții vătămătoare asupra salariului de bază, drepturi cuvenite pe ultimii trei ani anteriori introducerii acțiunii, actualizate cu dobânda legală penalizatoare și indicele de inflație la data plății efective; -obligarea pârâtului la emiterea unei decizii de stabilire a salariului de bază, reprezentând salariul de baza maxim plătit în cadrul altor instituții din cadrul Familiei ocupaționale de funcții bugetare – Cultură – cap II – alte biblioteci lit b funcții de execuție și la calcularea procentului de 15 % a sporului de condiții vătămătoare la salariul de bază; -obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată – onorariu avocat în cuantum de 1500 lei, cu TVA inclus.

În motivare, reclamanta a arătat că este încadrată din 01.07.1992, în baza contractului individual de muncă nr.678/30.06.1992 în cadrul compartimentului Administrație, Întreținere, Cultură, Tineret, Sport al aparatului de specialitate al paratului în funcția publică de bibliotecar I, gradat 5.

Salarizarea personalului care își desfășoară activitatea în cadrul acestei instituții a fost reglementată până la data de 01.07.2017 de Legea nr.284/2010, astfel cum a fost modificată, iar ulterior de Legea nr.153/ 2017 cu modificările și completările ulterioare; ambele acte normative de salarizarea a personalului bugetar au prevăzut dispoziții de egalizare a salariilor de baza pentru angajații care se află în situații identice/analoage, respectiv pentru cei care ocupă aceeași funcție, grad, gradatie.

La data de 9.04.2015 a intrat în vigoare art.1 alin.51 din O.U.G nr.83/ 2014, astfel cum a fost completată prin Legea nr.71/201 și prevederile legale prin care legiuitorul a dispus remunerarea egală a salariaților care fac parte din aceeași familie de salarizare și îndeplinesc aceleași criterii de salarizare la nivelul salariului maxim stabilit în cadrul instituției, au fost menținute începând cu luna august 2016 și prin art.3 al alin.1 din OUG nr.57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, modificată și completată prin O.U.G nr.20/2016 și O.U.G nr.43/ 2016, aceste prevederi legale fiind declarate constituționale prin Decizia CCR nr.794/15.12.2017.

Astfel, ca expresie a egalității de tratament, pentru toate categoriile de personal aflate în situații identice, salarizarea trebuie să se facă la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția publică unde sunt încadrați sau din instituția publică subordonată aceluiași ordonator de credite, nefiind permis ca șefii de birou juridic, care au același nivel de studii, aceeași vechime, grad și gradatie să beneficieze de salarii diferite, inclusiv din perspectiva formulei de calcul a salariului de baza.

A precizat reclamanta că, în cazul său nu s-a procedat la stabilirea și acordarea aceluiași salariu de baza de care beneficiau alți bibliotecari I, gradat 5 din teritoriu, subordonate aceluiași ordonator principal de credite deși, având în vedere unicitatea funcției ocupate de în cadrul paratului, salariul acesteia trebuia stabilit prin raportare la funcțiile similare din cadrul celorlalte case județene de pensii, în care angajații cu funcții similare aveau salarii de baza superioare.

A mai arătat că în cazul său nu s-au mai aplicat modificările aduse Legii nr.153/2017 prin Legea 5/2020, OUG 130/2021, OUG 115/26.08.2022 și OUG 168/2022 în sensul acordării diferențelor dintre salariul de baza pentru anul 2022 și cel din decembrie 2019.

În susținere a înțeles să se prevaleze de proba cu înscrisuri.

În drept, a invocat Legea nr.284/ 2010, O.U.G nr.83/ 2014 completată și modificată prin Legea nr.71/2015, Legea nr.153/ 2017, O.U.G nr.114/2018, O.U.G.nr.91/2017, art.413 și art.417 Cod Administrativ, Legea nr.554/ 2004 și textele de lege enunțate în cuprinsul acțiunii.

Pârâtul a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată.

La termenul de judecată din data de 02.11.2023, instanța a invocat din oficiu excepția necompetenței materiale procesuale a Tribunalului Constanța – Secția de Contencios administrativ și fiscal.

Prin încheierea nr 1348/02.11.2023 instanța a admis excepția necompetenței materiale procesuale a Tribunalului Constanța și a declinat competența de soluționare a cauzei către Secția I civilă a Tribunalului Constanța.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că reclamanta este angajată în funcția de bibliotecar, în baza contractului individual de muncă încheiat cu instituția pârâtă. Prin urmare, au fost incidente dispozițiile Legii nr.53/2003 *privind Codul muncii* și nu dispozițiile Codului administrativ, care fac trimitere la dispozițiile Legii nr.554/2004 *a contenciosului administrativ*, reclamanta neavând calitatea de funcționar public. A reținut astfel că, litigiul privind personalul contractual, a fost calificat ca un conflict de muncă, în sensul art. 231 din Codul muncii.

La data de 11.12.2023, cauza a fost înregistrată pe rolul Secției I civile a Tribunalului Constanța, iar în ședința din data de 10.04.2024 instanța a invocat din oficiu excepția necompetenței materiale procesuale a acestei Secții.

Analizând cu prioritate această excepție, în conformitate cu disp.art.131 alin.1 rap. la art.136 C.proc.civ., tribunalul a reținut că dispozițiile speciale ale art.37 din Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare și ale art.556 din OUG nr.57/2019 privind Codul administrative sunt pe deplin incidente în cauză, având în vedere că reclamanta contestă în principal modul de stabilire a drepturilor salariale și solicită anularea pentru nelegalitate a dispozițiilor de primar prin care i-au fost stabilite aceste drepturi.

În soluționarea conflictului de competență, prin sentința civilă nr.7/CM/23.04.2024 Curtea de Apel Constanța a stabilit competența material procesuală de soluționare a cauzei în prima instanță în favoarea Tribunalului Constanța-Secția I civilă, în temeiul art.95 pct.4 C.proc.civ. cu referire la art.266 teza I și art.269 alin.1 din Legea nr.53/2003 privind Codul muncii. Și la art.556 alin.4 teza a II-a din Codul administrative.

Dosarul a fost reînregistrat pe rolul Secției I civile a Tribunalului Constanța la data de 14.05.2024, sub nr.3560/118/2023**.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemelor de drept:

Părțile nu au prezentat un punct de vedere, lăsând la aprecierea instanței.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată:

Instanța are în vedere dispozițiile art.39 alin. 1 și alin. 4 din Legea nr.153/2017: „(1) Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.”

De asemenea, sunt avute în vedere principiile aplicabile sistemului de salarizare al personalului plătit din fonduri publice, prevăzute la art. 6 din Legea nr. 153/2017:

„a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform

principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală; (...)."

Se impun a fi avute în vedere considerentele Curții Constituționale a României exprimate în cadrul Deciziei nr.794/2016, cât și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție exprimate în cadrul Deciziei nr.49/2018, în privința art.3¹ din O.U.G. nr.57/2015. Chiar dacă cele două decizii au fost pronunțate raportat la prevederile O.U.G. nr. 57/2015, mecanismul de determinare a nivelului la care se poate realiza egalizarea salariului între persoane care ocupă funcții similare, este aplicabil *mutatis mutandis* și în aplicarea Legii nr.153/2017.

Din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.794/2016 reiese că acestea au avut în vedere exclusiv faptul că la aplicarea dispozițiilor privind maximizarea trebuie avute în vedere hotărârile judecătorești care au ca efect majorarea indemnizației de încadrare și care vizează întreaga familie ocupațională.

Doar în aceste situații maximizarea se face la nivelul categoriei profesionale și familiei ocupaționale, reținând Curtea cu acea ocazie că o hotărâre care are legătură cu modul de stabilire a drepturilor salariale/indemnizațiilor lunare care este comun la nivelul familiei ocupaționale, trebuie avută în vedere și recunoscută cu ocazia maximizării la nivelul întregii familii ocupaționale.

Apoi, prin Decizia nr.49/2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că *stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național.*

Față de acestea, instanța apreciază că și sub imperiul Legii nr.153/2017, egalizarea drepturilor salariale între persoanele care ocupă funcții similare, se poate realiza în cadrul instituțiilor sau autorităților publice, la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar.

Tribunalul constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de OUG nr. 62/2024 privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât prezentul litigiu are ca obiect stabilirea și plata drepturilor salariale și de natură salarială, reclamanta are calitatea de funcționar public fiind plătită din fonduri publice, iar asupra chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E**

În temeiul art.2 alin.1 din OUG nr.62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o dezlegare de principiu asupra chestiunii de drept privind dreptul reclamantei la plata salariului de bază maxim plătit în alte instituții din cadrul Familiei ocupaționale de funcții bugetare „Cultură” conform Cap.II, lit.b din Anexa nr.III a Legii nr.153/2017.

Suspendă judecata cauzei în temeiul art.2 alin.3 din OUG nr.62/2024, până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei sesizări.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței
astăzi, 22.08.2024.

Președinte,

Asistenți judiciari,

Grefier,

Red. și tehored. inch. jud. /4 ex./16.09.2024